

— Димитре, ти ли си? — пита баща ми, отдръпва се къмъ кѣта на огнището и прави мѣсто между мене и себе си за брата ми, който е вече учителъ.

Той цѣлува рѣка на татко и на мама и сѣда на мѣстото си. Настѣпва мълчание. Мама взема палешника, слага върху него жаръ и тамянъ и я подава на баща ми. Веднага всички ставаме на крака и чакаме съ наведени глави. Татко прочита молитвата, прекажда хлѣба, прекръства се и пакъ сѣда на мѣстото си. Ние всички вдишваме тамяновия димъ и отново сѣдаме.

Татко взема дървена лъжица, напълва я съ варена пшеница, поглежда тавана и хвърля зърната, като казва:

— Богъ отъ едно хиляда да дава!

— Аминъ! — отговаряме всички и вечерята започва.

Огньтъ се разпалва и азъ гледамъ освѣтеното лице на брата си, радвамъ се на чернитѣ му мустачки и неволно побарвамъ мѣха подъ носа си. Мама ни гледа — усмивката ѝ е по-свѣтла и отъ пламъка на бѣдника.

— Костадине, коледаритѣ тая година и на тебе ще пѣятъ пѣсень! — обръща се мама къмъ мене.

— Скоро ли ще дойдатъ коледаритѣ? — питамъ азъ.

— Когато дойдатъ — ние ще ги чакаме! — отговаря ми татко.

Следъ вечерята всички седимъ край огнището. Татко пакъ е изопналъ крака и опира грѣбъ на голѣма, висока възглавница. Мама се е обърнала къмъ иконостаса и ни разправя весели коледарски случки. . . Когато тя била мома, коледаритѣ дошли у тѣхъ на ранина. Изморени отъ коледуване, седнали на седа и подхванали пѣсень за майка ѝ. Тѣкмо се замъчила Божата майка и коледаритѣ забравили думитѣ, загледали се въ пламъка на кандила и запѣли:

На кандиле фитиле. . .

въ града Русалия (Йерусалимъ). . .